

Preot Alexandru Argatu

VĂ SFĂTUIEȘTE ARHIMANDRITUL ILARION ARGATU

**Rugăciunea;
Cuvinte de învățătură
Despre Maica Domnului
Despre secte și nu numai
despre ele**

Cu binecuvântarea Înalt Prea Sfinției Sale

P I M E N

Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților

IULIE 2006

Cuprins

Cuvânt înainte	3
I Rugăciunea; Cuvinte de învățătură	7
I.1. Rugăciunea	9
I.1.1. Vechiul Testament.....	9
I.1.2. Noul Testament.....	9
I.1.3. Cine sunt Îngerii? Cine este Satan? ...	11
I.1.4. Cine sunt Serafimii și Heruvimii?.....	13
I.1.4.1. Serafimii.....	13
I.1.4.2. Heruvimii.....	14
I.1.5. Cine este Omul?.....	14
I.1.6. Cine sunt Sfinții?.....	17
I.1.7. Rugăciunea particulară(individuală)..	22
I.1.8. Cui adresăm rugăciunile?.....	23
I.1.9. Felul rugăciunilor.....	29
I.1.10. Metode de a ne ruga prin Rugăciunea particulară.....	31
I.1.10.1. Model 1.....	31
I.1.10.2. Model II.....	37
I.1.10.3. Model III.....	38
I.1.10.4. Model IV.....	40
I.1.10.5. Model V.....	41
I.1.10.6. Ce să citim și cum să citim?.....	43

I.1.11. Rugăciunea obștească.....	45
I.1.12. Ierurgiile.....	53
I.2. Cuvinte de învățătură.....	56
I.2.1. Ce e bine să mâncăm.....	56
I.2.2. Despre vise, vedenii, demoni.....	57
I.2.3. Cum să ne petrecem ziua.....	62
I.2.4. Călătoria sufletului.....	67
I.2.5. Judecata preliminară și alungarea din Împărăția Cerurilor – Calea către iad..	72
I.2.6. Alte întrebări și răspunsuri.....	74
I.2.7. Despre sfârșitul lumii.....	94
I.2.8. Cuvânt de învățătură pentru viitorii Preoți.....	113
Despre Maica Domnului.....	115
II.1. Nașterea Maicii Domnului.....	117
II.2. Viața Maicii Domnului.....	119
II.3. Urcarea la Ceruri a Maicii Domnului..	129
Despre secte și nu numai despre ele.....	135
III.1. De ce s-a divizat Biserica Lui Hristos?.....	137
III.2. Apariția sectelor.....	141
III.3. Sectele de astăzi.....	142
III.3.1. Cine sunt sectanții?.....	142
III.3.2. Pierderea Sfintelor Taine.....	143
III.3.3. Lipsuri și erori intenționate în Biblia sectanților.....	145
III.3.4. Cum trec unii creștini la secte?...	146
III.3.5. Lupta continuă a Bisericii Orto- doxe.....	147
Concluzii.....	154

Vor mai apărea:

- Postul;
- Sfânta Liturghie explicată (teologie);
- Medicul vă sfătuiește;
- O zi, o zi, o zi din viața părintelui Ilarion Argatu;
- Mărturii despre părintele Ilarion Argatu.
- Minuni săvârșite de părintele Ilarion Argatu în viața sa, în mormânt și după dezgropăminte

I.1. Rugăciunea

I.1.1. Vechiul Testament

Vechiul Testament – legământ făcut între Dumnezeu și Om, în vremea lui Moise, când Dumnezeu le dă oamenilor Cele Zece Porunci în muntele Sinai. Le stabilește oamenilor reguli de viață, iar încălcarea acestora, aduce după sine osânda - pedeapsă trimisă de Dumnezeu.

În Legea Vechiului Testament, ziua de odihnă este sâmbăta.

Curățirea de păcate se făcea prin jertfirea de animale. Aceasta acționa doar ca o amendă și nu îi transforma sufletește pe oameni.

Toți Proorocii Vechiului Testament au anunțat venirea Mântuitorului.

I.1.2. Noul Testament

Noul Testament – întemeiat între Dumnezeu și Om, prin Iisus Hristos, este superior Vechiului Testament. El are la bază iubirea și iertarea. Dacă în Legea Veche se

cerea „dinte pentru dinte”, adică legea răzbunării, în Legea Nouă, Mântuitorul zice: “Iubiți pe vrăjmașii voștri”. Deci, Mântuitorul nu a desființat Legea Veche prin venirea Sa, ci doar a desăvârșit-o, a completat-o, aducând, în plus, iubirea și iertarea.

În Legea Noului Testament, ziua de odihnă este Duminica, deoarece:

- Duminică - a Înviat Iisus Hristos;
- Duminică - s-a arătat Apostolilor Săi, după Înviere;
- Duminică - a coborât Duhul Sfânt la Cincizecime.

Deci, Testamentul Nou = Legământ Nou = zi de odihnă nouă = cale nouă de mântuire a sufletului, prin:

1. Spovedanie cu Pocăință = CURĂȚIRE;
2. Împărtășanie = SFINȚIRE;

Împărtășania ne unește cu Hristos și lucrează în noi o renaștere, un Botez cu Foc, o înnoire prin Flacăra Duhului Sfânt, adică o înviere din morți. Prin Adam, oamenii au moștenit păcatul neascultării. Prin Iisus Hristos, primit în Împărtășanie, creștinii capătă puteri de la El, de a se face ascultători de Dumnezeu. Se întipărește în ei chipul Mântuitorului Dumnezeu și primesc puteri noi de a se opune păcatului.

1.1.3. Cine sunt Îngerii ? Cine este Satan?

Dumnezeu a creat mai întâi lumea nevăzută: Îngerii, care erau împărțiți în zece cete Îngerești, Heruvimii și Serafimii.

Îngerii au rolul de a-I sluji Lui Dumnezeu, de a împlini Poruncile Lui Dumnezeu.

Înger = mesager.

Una dintre cetele Îngerești, cea condusă de Lucifer sau Satan, căpetenie a cetei pământești, a fost investită de Dumnezeu cu calități deosebite, cu multă frumusețe, putere mare și daruri strălucite.

Vazându-se împodobit cu astfel de daruri, Lucifer s-a mândrit, s-a socotit pe sine mai presus de Dumnezeu, care îl crease și s-a răzvrătit împotriva Lui Dumnezeu. Îl invidiază și lucrează neîncetat împotriva Lui Dumnezeu. De aceea, Lucifer, cu toată ceata sa, a fost izgonit din Ceruri pe Pământ și lucrează răul în lume și din Înger Luminat, a devenit diavol întunecat. Acești Îngeri, peste Haina Strălucirii, au îmbrăcat haina întunericului.

În ceruri, au rămas nouă cete Îngerești, conduse de Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril. Aceștia slujesc Lui Dumnezeu și sunt Îngeri ai Luminii.

Poziția pe care o are Satana înaintea Lui Dumnezeu, o vedem din Biblie, când Mântuitorul scoate diavolii dintr-un om. Aceștia zic: “**Îngăduie** să intrăm în turma

„aceasta de porci” (Evanghelia Luca, capitolul 8, 31). Deci, ei au o atitudine de supunere și de ascultare înaintea Lui Dumnezeu. Merg, numai unde le îngăduie Dumnezeu.

Apoi zic: “Nu ne trimite pe noi în adânc” (Evanghelia Luca, Cap. 8, 31). Deci, așa de rău este în iad, încât diavoli îl roagă pe Mântuitorul, ca să nu-i trimită pe ei acolo.

Dumnezeu este CREATORUL Îngerilor. El i-a adus de la neexistență la existență și i-a zidit după propriul Său chip. Au o natură necorporală, de Duh și de Foc imaterial.

Îngerul are o fire rațională, spirituală, liberă și schimbătoare în felul de a gândi sau a voi, căci **tot ceea ce este Creat este schimbător. Numai ceea ce este necreat este neschimbător. Dumnezeu este necreat, deci este neschimbător, există din veșnicie și va exista veșnic.**

Îngerul, pentru că este Creat și schimbător, are facultatea de a rămâne și a progresa în bine sau de a se îndrepta spre rău.

Îngerii se înclină greu spre rău, dar nu au fost Creați neînclinați.

Cele nouă cete Îngerești, care sunt conduse de Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril, au ajuns neînclinate, nu din pricina firii lor, ci prin Har și prin stăruință în Unicul Bine.

Lucifer sau Satan, conducătorul cetei Pământești, căruia Dumnezeu îi încredințase păzirea Pământului, nu a fost rău prin natură, ci a fost bun, a fost făcut pentru bine

și nu avea de la CREATOR nici cea mai mică urmă de răutate. Deci, cu toate că erau de aceeași natură cu Îngerii ceilalți, totuși aceștia au devenit răi, înclinându-și de bunăvoie voința lor de la bine spre rău. Mulțimi de Îngeri, care erau sub conducerea lui, l-au urmat și au căzut împreună cu el.

Ceea ce este moartea pentru oameni, aceea este căderea pentru Îngeri. După cădere, ei nu mai au posibilitatea pocăinței, după cum nu o au nici oamenii după moarte. Un om mai iese totuși din iad, prin străduința rudelor, a celor vii de pe Pământ.

I.1.4. Cine sunt Serafimii și Heruvimii?

Serafimii și Heruvimii au fost Creați de Dumnezeu, atunci când a Creat lumea nevăzută. Ei stau aproape de Tronul Dumnezeiesc, Îl slujesc pe Dumnezeu, Îi împlinesc Poruncile și Îl slăvesc.

I.1.4.1. Serafimii

Proorocul Isaia vorbește despre Serafimi astfel: „Stăteau înaintea Lui (Dumnezeu), fiecare având câte șase aripi. Cu două aripi își acopereau fețele, cu două aripi picioarele, iar cu două aripi zburau și strigau unul către altul, zicând: Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Savaot, pline sunt Cerul și Pământul de Slava Lui.”

1.1.4.2. Heruvimii

Sunt descriși la Apocalipsă: “Și cele patru ființe, având fiecare din ele șase aripi, sunt pline de ochi de jur împrejur și pe dinăuntru și odihnă nu au, ziua și noaptea zicând: Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu, Atot-țiitorul, Cel ce era, Cel ce este, Cel ce vine.” (Apocalipsa, Cap. 4, 6-7-8).

1.1.5. Cine este Omul?

Când a zidit lumea, Dumnezeu a creat mai întâi lumea nevăzută, Îngerii, Heruvimii, Serafimii, căci trebuia să fie zidită mai întâi ființa spirituală și apoi cea materială, adică lumea văzută.

Apoi, Dumnezeu a zidit lumea văzută, a făcut Cerul și Pământul și toate câte sunt în ele, aducând pe toate de la neexistență la existență.

Iar la urmă, din cele două, Dumnezeu a zidit Omul.

Pe Om l-a făcut Dumnezeu după chipul și asemănarea Sa, a Sfintei Treimi. L-a făcut plin de toate virtuțile și luminat cu toate Darurile, **un alt fel de Înger** închinător, compus:

- din trup – deci, aparținând prin trup lumii văzute;
- din suflet – deci, aparținând prin suflet lumii nevăzute.

Duh – ca să rămână și să laude pe Dumnezeu.

Trup – care prin neputințe și suferințe, să se smerescă și să nu se înalțe la trufie, din pricina multor Daruri spirituale, pe care le-a primit.

Pentru ce a voit Dumnezeu să zidească pe om din pământ?

L-a zidit din pământ, spre ocara și umilirea diavolului, care văzând el o așa de neputincioasă zidire, care este omul (străduindu-se să urce în Slava Cerească, de unde el a căzut pentru trufie), să se necăjească și să se umilească.

Dumnezeu l-a făcut pe om, prin fire fără de păcat, iar prin voință, liber. Are, deci, libertatea să rămână și să progreseze în bine și are libertatea să se întoarcă de la bine la rău.

Omul, ca tot ceea ce este Creat, este schimbător, iar el poate lucra Îndumnezeirea sa, prin înclinația către Dumnezeu, deci perseverând în bine. Prin lucrarea binelui, omul se Îndumnezeiește, el nu devine Dumnezeu. El doar impregnează în ființa sa, în cea mai mare măsură, Darurile Dumnezeiești, cu care a fost dăruit de Dumnezeu la Creație și pe care le-a pierdut prin păcat.

După păcatul încălcării Poruncii Dumnezeiești în Rai, omul a simțit că a murit duhovnicește și că l-a părăsit Duhul Sfânt și, odată cu acesta, l-au părăsit toate Darurile duhovnicești, din cele trei facultăți ale lui: rațiunea, voința și sentimentul, pe care la început le-a avut, după chipul și asemănarea Lui Dumnezeu.

După păcat:

a) A simțit cum **i s-a întunecat mintea și nu mai poate să-L vadă pe Dumnezeu**, ca înainte.

b) A **pierdut Lumina cu care era îmbrăcat** și s-a văzut gol.

c) A constatat că **i-a slăbit voința** și nu mai poate să îplinească cele bune.

d) Sentimentul i s-a schimbat, **nu mai simte legătura normală cu Dumnezeu**.

e) **Stările bune**, pe care mai înainte le simțea în prezența Lui Dumnezeu, acum, după păcat **au dispărut**. Aceste stări bune sunt descrise de ucenicul Sfântului Serafim de Sarov:

- **O liniște și o pace**, ce nu pot fi descrise în cuvinte.
- **O dulceață extraordinară**, opusul amărăciunii pe care o simt cei stăpâniți de satana.
- **O stare de bine** - parcă ni se topesc inimile; binele, care ne umple, nu-l poate spune nici un cuvânt.
- **O bucurie fără seamăn**.
- **O căldură plăcută**.
- **Un miros minunat** – este mireasma Duhului Sfânt.

Cu cât coboară mai mult în păcat și ajunge sub stăpânirea satanei, omul se apropie de stările rele pe care le simte de la satana, care sunt opusul stărilor bune.

Dumnezeu respectă libertatea fiilor Săi, pe care i-a creat. Aceasta înseamnă că le așează pe umeri răspunderea tuturor faptelor lor. La sfârșitul vieții pământești, îi Judecă și le oferă recompensa sau pedeapsa.

I.1.6. Cine sunt Sfinții?

Sfinții sunt oameni, care în viața pământească au trăit în rugăciune neîncetat, în post, în fapte bune, toate făcute cu smerenie (modestie) și ascultare de Sfânta Biserică.

Chiar dacă la început au fost păcătoși, ei au părăsit păcatul, din dragoste de Dumnezeu. Ei au trăit pe Pământ viață îngerească, renunțând la oricare plăcere pământească, truiească. Au trăit îngrijindu-se de suflet și, înțelegând că sufletul este nemuritor, ei s-au străduit să fie plăcuți Lui Dumnezeu. Pentru credința lor și răbdarea lor în suferință, pentru sfințenia vieții, pentru blândețea și bunătatea lor, Dumnezeu i-a dăruit, încă din viața pământească, cu Darul Duhului Sfânt. Prin puterea acestuia, unii sfinți fac vindecări miraculoase, alții sunt văzători cu Duhul, alții sunt talmăcitori ai Cuvântului Lui Dumnezeu. Fiecare lucrează, după cum Dumnezeu i-a dăruit prin Duhul Sfânt. Citind Biblia, vedem cum Dumnezeu lucrează prin Sfinții Săi. Aceste minuni se fac prin Sfinții Sfintei Biserici, astfel ca oamenii, văzând Puterea Lui Dumnezeu, care se lucrează prin Sfinții Săi, sa-L preamărească pe Dumnezeu.

Câteva daruri cu care au fost înzestrați Sfinții:

Corpul lor strălucește și emite lumină la fel ca Îngerii.

În Vechiul Testament, Moise, după ce a vorbit cu Dumnezeu, când a coborât din munte: fața îi strălucea, încât oamenii nu-l puteau privi. De aceea, Moise, până la sfârșitul vieții, și-a acoperit fața cu un voal. (Biblie).

În Noul Testament, Sfântul Serafim de Sarov: îi strălucea fața, ca soarele, în anumite momente (Viața Sfinților).

Au darul Levitației.

Sfânta Maria Egipteanca, în timpul rugăciunii, se ridica de la pământ și stătea în aer. Trecea peste apa Iordanului pe deasupra, prin aer.

Sfânta Teodora de la Sihla avea darul levitației, se ridica de la pământ în timpul rugăciunii și ședea în aer (Viața Sfinților).

Este trupul înduhovnicit, care nu mai este supus trebuințelor pământești.

Sfinții consumau foarte puțină hrană, țineau post negru neîntrerupt, timp îndelungat. Hrana lor era puterea Duhului Sfânt Dumnezeiesc.

Cu cât omul se îndepărtează de Dumnezeu, cu atât mai mult pierde din el semnele Împărăției. Se hrănește mult, dar nu are putere, este greoi, se deplasează cu greutate, fiind lipsit de Duhul Sfânt. „Veți mânca și nu vă veți sătura” (Biblie), unul din semnele apocaliptice - la aceasta se referă.

Se deplasau cu viteză, dintr-un loc în altul, parcurgând, în timp foarte scurt, distanțe foarte mari.

Corpul lor are calități cerești. Au pierdut calitățile pământești - semn al Împărăției.

Sfinții Apostoli se deplasau, astfel, în unele cazuri. (Noul Testament).

Proorocul Avacum duce prânzul lui Daniil, la Babilon, când era în groapa cu lei (Vechiul Testament), la sute de kilometri.

Pedeapsa dată de dușmanii pământești era nepuținicioasă asupra Sfinților.

În Vechiul Testament, Daniil, Misail și Meșac, cei trei tineri care au fost azvârliți în cuptorul cu foc la Babilon, au ieșit nevătămați, nici hainele lor nu s-au ars (Biblie).

În Noul Testament, Sfinții Apostoli Pavel și Sila, în închisoare: se zdruncină temeliile temniței, lanțurile cad de pe deținuți, zăvoarele se deschid, ușile se deschid singure. (Fapte, capitolul 16, 26).

Animalele și toată firea necuvântătoare li se supun.

Necuvântătoarele îi recunosc pe Sfinți ca stăpâni, fiarele sălbatice li se supun și îi slujesc, așa cum a fost la început în Eden, când Dumnezeu l-a făcut pe OM stăpân peste ele.

Sfântul Gherasim de la Iordan a fost slujit de un leu, care îi căra apă de la fântână, în locul măgarului. (Viața Sfinților).